

ΝΕΦΕΛΗ / ΘΕΑΤΡΟ / ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Ιάσωνας Σίγμα, Ένας στρατιώτης που τον έλεγαν Λαβ

ΙΑΣΟΝΑΣ ΣΙΓΜΑ

ΕΝΑΣ
ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ
ΠΟΥ ΤΟΝ ΕΛΕΓΑΝ
ΛΑΒ

(A soldier named Love)

Α΄ ΚΡΑΤΙΚΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΘΕΑΤΡΟΥ 2016

Σχεδιασμός βιβλίου: Περικλής Δουβίτσας
Τυπογραφική διόρθωση: Δημήτρης Αλεξάκης

ISBN: 978-960-504-218-9

Για την ελληνική γλώσσα:
© 2018, Εκδόσεις ΝΕΦΕΛΗ και Δημήτρης Σδρόλιας

Ασκληπιού 6, Αθήνα 106 80
τηλ.: 210 3639962 – fax: 210 3623093
e-mail: info@nnet.gr
www.nnet.gr

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΦΕΛΗ
ΑΘΗΝΑ 2018

Το έργο του Ιάσονα Σίγμα (καλλιτεχνικό ψευδώνυμο του Δημήτρη Σδρόλια) Ένας στρατιώτης που τον έλεγαν Λαβ παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα από το Εθνικό Θέατρο, στη Σκηνή «Νίκος Κούρκουλος», την Πέμπτη 12 Απριλίου 2018, με τους ακόλουθους συντελεστές:

Σκηνοθεσία: Ελένη Μποζά
Σκηνικά-Κοστούμια: Κωνσταντίνος Ζαμάνης
Μουσική: Χαράλαμπος Γωγιός
Φωτισμοί: Μελίνα Μάσχα
Κινησιολόγος: Βάλια Παπαχρήστου
Βοηθός Σκηνοθέτη: Ειρήνη Γκότση
Β' Βοηθός Σκηνοθέτη: Κατερίνα Καλοχριστιανάκη

Διανομή:

Λαβ: Μάνος Πετράκης
Αιμίλιος: Μάριος Κρητικόπουλος
Κουεντίν: Γιώργος Πατεράκης
Λάλο: Νέστορας Κοψιδάς
Μαντάμ Ζυστίν: Σεραφείτα Γρηγοριάδου
Τριστάν: Δημήτρης Δρόσος
Κύριος Βλάντο: Νίκος Γιαλελής
Κύριος Χήνυ: Σπύρος Τσεκούρας
Πατέρας: Θανάσης Βλαβιανός
Μητέρα: Παρθενόπη Μπουζούρη
Ρου: Θάλεια Σταματέλου
Χορός Στρατιωτών: Κώστας Κουτρομπής
Χορός Πολιτών: Δημήτρης Δρόσος

DRAMATIS PERSONAE

ΛΑΒ/ΛΑΒΙΝΙΟΣ (στρατιώτης, γύρω στα 20)
ΑΙΜΙΛΙΟΣ (στρατιώτης)
ΚΟΥΕΝΤΙΝ (στρατιώτης)
ΛΑΛΟ (άστεγος)
ΜΑΝΤΑΜ ΖΥΣΤΙΝ (πόρνη)
ΤΡΙΣΤΑΝ (μπάρμαν)
ΚΥΡΙΟΣ ΒΛΑΝΤΟ (πλούσιος)
ΚΥΡΙΟΣ ΧΗΝΥ (φιλόσοφος)
ΠΑΤΕΡΑΣ (μπαμπάς του Λαβ)
ΜΗΤΕΡΑ (μαμά του Λαβ)
ΡΟΥ (αδερφή του Λαβ)
ΧΟΡΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ
ΧΟΡΟΣ ΠΟΛΙΤΩΝ

I

(Κοιτώνας στρατοπέδου. Βράδυ. Κρεβάτια κλασικά διώροφα. Ένας στρατιώτης τριγυρνάει στο στρώμα του. Σηκώνεται, έπειτα από λίγο, και χώνεται στα σκεπάσματα του κρεβατιού που είναι κάτω από το δικό του.)

ΛΑΒΙΝΙΟΣ

Αιμίλιε; Εμίλ; Κοιμάσαι;

ΑΙΜΙΛΙΟΣ

Σήκω και φύγε. Άσε με.

ΛΑΒΙΝΙΟΣ

Μια τελευταία αγκαλίτσα σου.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ

Θέλεις να με απολύσουν;

ΛΑΒΙΝΙΟΣ

Δε βλέπεις; Πονάει το σώμα μου μακριά από το δικό σου.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ

Βρε τι κακό μάς βρήκε...

ΛΑΒΙΝΙΟΣ

Από πότε πάψαν οι άνθρωποι να κοιμούνται αγκαλιά τις νύχτες;

ΑΙΜΙΛΙΟΣ

Είσαι στρατιώτης, όχι άνθρωπος.

ΛΑΒΙΝΙΟΣ

Όλοι άνθρωποι είμαστε. Μέσα βαθιά. Στη Νύχτα.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ

Πάψε, θα σε ακούσουνε.

ΛΑΒΙΝΙΟΣ

Από τότε πάψαν οι άνθρωποι να κοιμούνται αγκαλιά τις νύχτες; Από τότε πάψαν οι άνθρωποι να κοιμούνται αγκαλιά τις νύχτες;

(Δυνατότερα σαν για να ακουστεί.)

Θα το λέω ως την αιωνιότητα. Μέχρι ν' αγκαλιαστούμε.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ

Πάει πολύς καιρός. Κι έχεις τρελαθεί τελείως!

ΛΑΒΙΝΙΟΣ

Αγκάλιαζε, Εμίλ, αγκάλιαζε... Όλα για μια αγκαλιά σου.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ

Αλίμονο, θα μου πεις τι σ' έπιασε; Τι σ' έχει αρρωστήσει, λέγε... Σαν κάτι να σε διαπέρασε, βίαιο, θανατηφόρο. Ένας δαιμονικός ιός, που ασύστολα μεταδίδεις... Καρκίνωμα σε μετάσταση, σ' το λέω, θα μας αφανίσεις... Ήσουν ο γενναιότερος, ο πιο τιμημένος όλων. Τι σε θερίζει τώρα, ποιος πυρετός, ποιο βάσανο; Σε βλέπω και με πληγώνεις...

ΛΑΒΙΝΙΟΣ

Παίρνω φωτιά. Εκρήγνυμαι.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ

Το βλέπω αυτό. Από τι όμως.

ΛΑΒΙΝΙΟΣ

Πεθαίνω. Από αγάπη.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ

Να σφάζουμε μας εκπάιδευσαν. Όχι να αγαπάμε.

ΛΑΒΙΝΙΟΣ

Μια τελευταία αγκαλιά, Εμίλ. Μια τελευταία νύχτα.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ

(Με αγωνία, σχεδόν κλαίγοντας.)

Κάτι κρυφά σ' αρρώστησε... Πες το μου, πες μου τι είναι.

ΛΑΒΙΝΙΟΣ

Ξέχασα το πώς μύριζες.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ

Ιδρώτα. Στρατιωτίλα.

ΛΑΒΙΝΙΟΣ

Μια τελευταία ανάσα σου.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ

Δίνε του. Ούτε μία.

(Σε αντίθεση με αυτό που λέει, τον αγκαλιάζει παθιασμένα φιλώντας τον, ενώ κοιμούνται σε στάση κουταλιού. Τους βλέπουμε για λίγη ώρα έτσι, ο Λαβίνιος λέει ένα νανούρισμα, παίρνει ο ύπνος τον Εμίλ.)

ΛΑΒΙΝΙΟΣ

*Κοιμήσου μικρέ μου Πόλεμε
Κοιμήσου σαν το πουλάκι
Τα τριχωτά τα στήθη μας
Βγάζουν φτερά από αγάπη*

*Κοιμήσου μικρέ μου Πόλεμε
Κοιμήσου σαν κοριτσάκι
Απ' τα μυώδη σκέλια μας
Χύνεται τώρα αγάπη*

Έρχεται
 Καταφτάνει δεξ
 Έρχεται, πλησιάζει
 Έρχεται, εξαπλώνεται, η Έκρηξη της Αγάπης...

(Αφού έχει κοιμηθεί ο Εμίλ, ο Λαβίνιος σηκώνεται από το κρεβάτι και βγάζει αργά τα ρούχα του στο σκοτάδι. Ύστερα πηγαίνει έτσι γυμνός και στέκεται μπροστά στην κεντρική πόρτα του θαλάμου που οδηγεί έξω. Είναι βαθύ σκοτάδι. Ο Αιμίλιος πετάγεται ξαφνικά μες στον ύπνο του.)

ΑΙΜΙΛΙΟΣ

Λαβίνιε;
 (Παύση)
 Εσύ είσαι;...

II

(Εσωτερικό σπιτιού. Σκοτάδι. Ξαφνικά ανοίγουν διάπλατα τα φύλλα της κεντρικής πόρτας του σπιτιού. Σαν να εισβάλει μέσα ένα μεγάλο κύμα αέρα. Για λίγο τα φύλλα πηγαionoέρχονται πέρα δώθε, κάνοντας θόρυβο. Ύστερα κάπως ηρεμούν, σαν να μειώνεται το κύμα αέρα που τα κουνάει, παρ' όλα αυτά δεν ηρεμούν τελείως. Από τα πάνω δώματα του σπιτιού ανοίγουν φώτα. Κατεβαίνει τις σκάλες πρώτα μία γυναίκα, ύστερα ένας άντρας πιο αργά, ακολουθώντας την, μην έχοντας ξυπνήσει τελείως. Η γυναίκα κατευθύνεται αργά προς την πόρτα και αφού πρώτα κοιτάξει έξω, πρώτα από τη μια και μετά από την άλλη μεριά, μπαίνει πάλι ύστερα μέσα, κλείνοντας πίσω της την πόρτα.)

ΠΑΤΕΡΑΣ

Πάνω είναι. Στο δωμάτιο.

ΜΗΤΕΡΑ

Πρέπει να σιγουρευτούμε.
 (Η γυναίκα κινείται με πρόθεση να πάει να κοιτάξει πάλι πάνω.)

ΠΑΤΕΡΑΣ

Πριν από λίγο κοίταξα.

ΜΗΤΕΡΑ

Πάλι περπατάει τις νύχτες.
 (Παύση)

ΠΑΤΕΡΑΣ

Ποιος ξέρει από τι ξάναμμα καίνε τα σωθικά της... Λένε ότι ο νεανικός ο έρωτας...

ΜΗΤΕΡΑ

Το έχεις λησμονήσει; Πάει;

ΠΑΤΕΡΑΣ

Τι θα έπρεπε να θυμάμαι... Πες το μου....

ΜΗΤΕΡΑ

Πλησιάζουνε τα γενέθλια. Ακόμη τον περιμένει...

ΠΑΤΕΡΑΣ

Το μόνο που περιμένει είναι έναν μεγάλο Έρωτα.

ΜΗΤΕΡΑ

Έχει αφοσιωθεί σ' εκείνον.

(Ξαφνικά, με διαφορετικό ύφος.)

Θα εικοσαρίζει τώρα...

(Πάλι με άλλο ύφος.)

Καθόλου δεν το μετάνιωσες; Ούτε για μια στιγμούλα;

ΠΑΤΕΡΑΣ

Όχι. Ούτε τόση δα μικρή. Πήγαινε στο κρεβάτι.

ΜΗΤΕΡΑ

Αυτό μόνο ν' ακούσω ήθελα. Αυτό ήθελα να ακούσω.

(Ο άντρας, αφού φύγει η γυναίκα του, πηγαίνει στην κουζίνα του σπιτιού, όπου ανοίγει κάτι ντουλάπια. Βγάζει από μέσα τους ένα καλά κλεισμένο κουτί. Το ανοίγει και παίρνει ένα cd, πηγαίνει στο σαλόνι, το βάζει στο dvd player και κάθεται στον καναπέ απέναντι. Είναι ένα βίντεο οικογενειακό, σε ένα πικνίκ, που δείχνει μια μητέρα να κρατάει ένα πολύ μικρό κοριτσάκι, να το ακουμπάει πάνω σε μια κουβέρτα στο γρασίδι, αυτό να κουνιέται πέρα δώθε γελώντας, και έναν πατέρα

με τον πεντάχρονο περίπου γιο του να προσπαθούν να σηκώσουν έναν κατακόκκινο αετό με πολύχρωμα αυτιά και ουρά. Ο γιος τραβάει τον πατέρα από το πόδι, θέλοντας να πιάσει και αυτός τον σπάγκο, κάποια στιγμή χτυπώντας τον έντονα, σαν σε έκρηξη οργής, επειδή δεν τον αφήνει, ενώ η μητέρα τον φωνάζει για να τον ταΐσει κάτι από τα φαγητά που έχει πάνω στη μικρή κουβέρτα. Ο γιος κάποια στιγμή πηγαίνει, τρώει στα γρήγορα κάτι από τα χέρια της μητέρας του, το βλέμμα του πέφτει στο μωρό κορίτσι, το οποίο επιμένει να πάρει αγκαλιά και να το σηκώσει στα χέρια του, με τη μητέρα του να του λέει ότι θα το ρίξει κάτω και να προσπαθεί να τον ηρεμήσει. Το μικρό αγόρι, που μοιάζει να είναι υπερκινητικό, την πνίγει στα φιλιά, κι ύστερα πηγαίνει και φιλάει τη μητέρα του. Μετά πηγαίνει ξανά στον πατέρα του, τον σκουντάει στο πόδι ζητώντας αγκαλιά, και, αφού ο πατέρας το σηκώσει με το ένα χέρι, κρατώντας με το άλλο τον αετό, το μικρό αγόρι τον αγκαλιάζει βάζοντας τα μικρά του χεράκια γύρω από τον λαιμό του και φιλώντας τον επανειλημμένα στο μάγουλο. Σε αυτήν ακριβώς τη στάση, ο πατέρας, προκειμένου να σηκώσει καλύτερα τον αετό, κάνει βήματα προς τα πίσω, πλησιάζοντας το τρίποδο με την κάμερα που έχουν στήσει για να απαθανατίζει τη στιγμή. Το πρόσωπο του μικρού αγοριού πλησιάζει όλο και πιο κοντά στην κάμερα, ενώ προσπαθεί να την πιάσει στα χέρια του μέσα από την αγκαλιά και πάνω από τον ώμο του πατέρα του. Ενώ οι κινήσεις του είναι αδέξιες και λίγο βίαιες, με αποτέλεσμα να ρίχνουν την κάμερα κάτω, κι έτσι να διακόπτεται η λήψη, το χαμόγελό του, όπως πλησιάζει κοντά στην κάμερα, είναι αφοπλιστικό, αποκαλύπτοντας τα χαρακτηριστικά για την ηλικία του στραβά ή ανύπαρκτα δόντια. Τελευταία στιγμή βλέπουμε τον πατέρα να χάνει τον έλεγχο του σπάγκου και τον κόκκινο αετό να χάνεται στον αέρα.)

ΠΑΤΕΡΑΣ

Τι σου έκανα. Λαβ; Τι σου έκανα;

III

ΚΟΥΕΝΤΙΝ

Αλτ, τις ει; Για πού το 'βαλες;

ΛΑΒΙΝΙΟΣ

Δε με αναγνωρίζεις;

ΚΟΥΕΝΤΙΝ

Ακίνητος. Παρουσιάσου.

ΛΑΒΙΝΙΟΣ

Γιατί μου μιλάς απότομα; Εγώ μόνο γλυκά μιλάω.

ΚΟΥΕΝΤΙΝ

Σταμάτα. Θα σου ανοίξω πυρ.
(Δεν τον ακούει και πλησιάζει.)
Μην πλησιάζεις άλλο.

ΛΑΒΙΝΙΟΣ

Δες με καλά. Έχω όνομα. Και ξέρω και το δικό σου.

ΚΟΥΕΝΤΙΝ

Κανένας δεν έχει όνομα όταν φυλάει σκοπιά του.

ΛΑΒΙΝΙΟΣ

Έλα κοντά, στρατιώτη μου. Ζύγωσε, φιλαράκι.

ΚΟΥΕΝΤΙΝ

Δεν με ακούς; Σε διέταξα. Μεταβολή αμέσως.

ΛΑΒΙΝΙΟΣ

Να σε αποχαιρετήσω σίμωσα. Όχι να με διατάξεις.

ΚΟΥΕΝΤΙΝ

Για πού θεωρείς πως το έβαλες; Χωρίς την παραλλαγή σου;

ΛΑΒΙΝΙΟΣ

Αντίο, Κουεντίν γλυκέ. Σε ευχαριστώ. Για όλα.

ΚΟΥΕΝΤΙΝ

(Κλείνει τ' αυτιά του.)
Δεν έχω εδώ πέρα όνομα. Εδώ είμαι απλώς ένα όπλο.

ΛΑΒΙΝΙΟΣ

...Για τις στιγμές της κάλυψης. Για την παρέα στη μάχη. Τα συσσίτια. Που μοιράστηκες. Τις δυο ρουφηξιές τσιγάρο. Για τότε που δε σιχάθηκες. Το σαπισμένο μου αίμα. Τις μπότες σου που μου δάνεισες Που ακόμα βρομοκοπάνε.
(Γελάει.)
Και το αστείο τραγούδι μας. Το «βρόμικο τραγουδάκι». Εκείνο που «καμουφλάραμε» για να μη μας καταλαβαίνουν...
(Αρχίζει να τραγουδάει χορεύοντας για λίγο έντονα.)

*Ibi ubi enflamor multum
Volo sentire osculum
Fac corpus meum dicere
Magis baje, magis baje, magis baje...*

ΚΟΥΕΝΤΙΝ

(Κλείνει με μανία τ' αυτιά του.)
Θέλεις να με απολύσεις;

ΛΑΒΙΝΙΟΣ

Φεύγω, Κουεντίν. Σ' αφήνω.